

for de mindre velstillede Bestillingsmænd under Postvæsenet, særlig Landpostbudene. Jeg vil derfor haabe, at den høitærede Minister og det eventuelle Udvalg ville arbejde hen til om muligt paa bedre og lettere Vilkaar, at staffe den store Klasse af Landpostbude en sikket Alderdom og Sikkerhed for deres Enker. Men jeg vil hversigere føie til, at ikke alene en Sikkring af deres Alderdomsforsørgelse efter min Mening er nødvendig; men ogsaa at man tager Hensyn til, at de virkelig lønnes saaledes, at de kunne leve nogenlunde. Det er en saa vigtig Post, der er overdraget et Landpostbud, der betros ham saa store Værdier, at det efter min Mening er en Feil at lønne ham for lavt, og jeg tror rigtignok at burde sige, at den Lønning, der ydes et Landpostbud, for Tiden er saa lav, at det vistnok er de Færreste, der kunne slaa sig igjennem dermed. Saa vidt jeg veed, er det 40 Ore, der betales ethvert Landpostbud pr. Mil, og mere end 5 Mil kan Ingen overkomme. 5 Gange 40 Ore er 2 Kroner om Dagen, det kan altsaa høit regnet give 700 Kroner om Aaret for dem, der have den længste Vej at gaa, og som altsaa ere fuldstændig ude af Stand til at have noget som helst andet Bierhverv. De, som have de mindre Strækninger at befare, fra 2—4 Mil, faae saaledes væsentlig Mindre. Naagte disse underordnede Bestillingsmænds Lønninger fastsættes ved de aarlige Triantslove, tror jeg dog, at det ikke vil være uden Betydning, om det eventuelle Udvalg ogsaa vilde konferere med Ministeren om, hvorvidt der kan fastsættes Bestemmelser, hvorved der sikkes ikke alene en passende Løn til disse underordnede Bestillingsmænd saaledes, at de virkelig kunne leve deraf, men ogsaa en Alderdomsforsørgelse for de Foll, der have bundet sig fast til Postetaten ved at tjene en længere Narværelse og derved ere ude af Stand til paa anden Maade, hvis de ikke ere tilfreds med deres Stilling, at søge deres Erhverv. Ganste vist siger man, at det jo er almindeligt, at man ved Antagelsen af saadanne Foll ikke behøver at give de store Lønninger, thi der er jo Hundreder og atter Hundreder, som gjerne vilde overtage de Pladser. Men fordi der er saa trang Tid for den ubemidlede Del af Befolkningen, at Hundreder og atter Hundreder strømme til de flet lønnede Pladser, finder jeg ikke, at Staten som Landets første Arbejdsgiver er berettiget til i den Udstrækning at benytte sig deraf, som jeg tror den gjør ved det nuværende Lønningssystem for Postbude. Jeg føler mig overbevist om, at den høitærede Minister, som sagt, med den varme Interesse,

han paa mange Maader har vist for Foll i lignende Stillinger, ogsaa vil være imødelommende paa dette Punkt, hvis det eventuelle Udvalg er af samme Mening.

Gad: Det var med Tilfredsstillelse, at jeg hørte den første Tale, det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgfreds (Nyholm), udtale sig saaledes med Hensyn til dette Lovforslag, og det er, om jeg maa bruge det Udtryk, med endnu større Tilfredshed, at jeg tror at kunne bekræfte, at det ærede Medlem havde fuldstændig Ret i sine Udtalelser, ligesom han ogsaa som Formand for det Udvalg, der var nedsat, maa have en vis Berettigelse til at udtale sig om Lovforslaget. Jeg tror, at han har fuldstændig Ret i, at vi tør haabe, at der virkelig ogsaa vil komme Noget ud af dette Lovforslag, at alle Medlemmer i det Udvalg, som var nedsat, vare komne hinanden saa nær og ved Konference med Ministeren og saa vare komne ham saa nær, at vi tør haabe, at det Forslag, som nu foreligger, og hvori Ministeren ogsaa i mange Forhold har taget Hensyn til det, som den Gang blev forhandlet mellem ham og Udvalget, om ikke altfor lang Tid virkelig kan blive ophøiet til Lov. Jeg tror heller ikke, at den ny Bestemmelse, der er kommen ind i Lovforslaget om Oprettelsen af et Postdepartement, i Virkeligheden kan blive nogen Hindring for Loven; thi hvad enten man staar paa det Standpunkt som det ærede Medlem, der anser det for en uheldig Bestemmelse, eller man staar paa det Standpunkt, som jeg gjør, og som bevirker, at jeg ønskede Ordet, i Modsetning til det ærede Medlem, nemlig, at Oprettelsen af dette Postdepartement i Virkeligheden er et Gode, saa er Forholdet dog ikke af større Betydning, hvad enten man vælger det ene eller det andet, end at det dog utvivlsomt ikke bør bevirke, at Loven ikke kommer ud. Naar jeg tror, at det er berettiget, som der staar i Lovens Motiver, at Oprettelsen af et Postdepartement er et Fremstridt, da er Grunden den, at medens det vistnok i store Stater kan være rigtig at udskille den egentlige Overbestyrelse fra Ministeriet, staar det mig dog klart, at baade i dette og i forskjellige andre Tilfælde, som vi have her i Landet, vil Stableringen af en saadan selvstændig Bestyrelse i Virkeligheden være at oprette et Omsvøbsdepartement, hverken mer eller mindre. Det er derfor efter min fulde Overbevisning heller ikke saa forunderligt, at det Gæste, der opnaas derved, er en forøget Udgift. Jeg tror, man spæver i stor Misforstaelse, naar man antager, at den